

войникъ, като минаваше покрай камиона, се загледа въ работата на Мао Динъ. Застаналъ до мотора, той следъ малко сърдито нѣщо замърмори, но Мао Динъ продължаваше спокойно да върши работата, безъ да обръща внимание на неговото мърморене.

За да не бжде забелязанъ отъ войниците, Пенъ Тинъ се отби въ храсталака и, пълзешкомъ, извивайки се като змия между храститѣ, продължи своя пжтъ. Той спрѣ на 25—30 метра отъ камиона и прилегна на мѣсто, отгдето можеше да наблюдава както войниците, тъй и брата си.

— Какво прави този шофьоръ тамъ, че не свършва? Той като че ли нарочно се мае, за да ни забави повече! — извика единъ отъ войниците при огъня, който изглеждаше да е старши на командата.

— Той ужъ сѣ работи — отговори войникътъ при камиона, но изглежда, че работата му не спори.

Старшията стана и се запжти къмъ камиона.

— Защо толкова се бавишъ съ поправката на мотора? — обърна се той къмъ Мао Динъ.

— Повредата е голѣма — отговори последниятъ. — Па и гумата на лѣвото задно колело е пукната и ще трѣбва да се лепи.

— Колко време ще трае това? — запита старшията.

— Най-малко половинъ часъ, а може и повече. — отговори Мао Динъ.

Старшиятъ поиска да разбере, каква е повредата на мотора, разгледа камиона отъ всички страни и, като се увѣри, че поправката не ще стане скоро, оттегли се пакъ къмъ огъня. Тукъ около него се събраха всички войници. Между тѣхъ се завърза разговоръ за последното сражение съ многобройната китайска чета, която тѣ бѣха разбили.

При тоя разговоръ мъчителна скърбъ свиваше сърдцата на двамата братя китайци. Въ тѣхъ кипѣше не-